

veringen af denne min Stilling, saa vel hvad det af mig stillede Forslag angaar som med Hensyn til mit Standpunkt til de øvrige Vædringsforslag, kan jeg væsentlig forklare min Udtalelse ved at bringe i ærede Medlemmers Grindring, hvad jeg tillod mig at udtale ved Sagens første Behandling. Jeg ønskede, at Lovforslaget maatte blive underkastet saa faa Vædringer som muligt, og for saa vidt man vilde gaa til at ændre det, ønskede jeg, at Vædringerne maatte gaa i en vis bestemt Retning, nemlig i Retning af at gøre Lovforslaget noget foredelagtigere for Sygekasserne, end det allerede var, som det foresaa fra Folketinget. Jeg ser nemlig saaledes paa Sagen, at det, man skal søge at opnaa, skulde være at sætte Sygekasserne i Stand til at nedsætte deres Kontingent og derved at gøre det muligt for dem at optage flere Medlemmer af de Klasser, som nu paa Grund af Fattigdom ikke ere i Stand til at kunne blive Medlemmer af Sygekasser eller til at kunne holde sig som Medlemmer af Sygekasser. Ved den Del af de stillede Vædringsforslag, hvorfra jeg har tilladt mig at tage Afstand, er der ikke fket noget i denne Retning. Tværtimod er Udfigten til, at Sygekasserne kunne nedsætte deres Kontingent, bleven formindsket. Jeg tror næppe, at det vil blive muligt for nogen Sygekasse her i Landet efter det Forslag, der foreligger, med de dertil stillede Vædringer, at kunne nedsætte Kontingentet og derved naa det Maal, jeg tillod mig at omtale. — Dernæst mente jeg, at man skulde søge at begunstige Oprettelsen af ny Sygekasser for derved at naa ud til Egne af Landet, hvor Sygekassebevægelsen ikke er naaet hen, i alt Fald ikke i nogen betydelig Grad. Jeg vil ikke paasta, at der herefter ikke vil blive oprettet flere ny Sygekasser — jeg antager, at der nok vil komme nogle — men jeg maa sige, at de Vædringsforslag, der ere stillede, have vanskeliggjort Oprettelsen af ny Sygekasser i Egne af Landet, hvor der trænges til denne Institution. — Endelig var der et tredje, som jeg mente, at man skulde søge at holde paa saa stærkt som muligt, og det er, at Sygekasserne skulle have den størst mulige Frihed til at kunne ordne deres Forhold, som de ønske det, for at de efter deres Mening kunne stifte den størst mulige Gavn. Ogsaa i denne Henseende er en Del af de stillede Vædringsforslag efter min Formenting alt andet end heldige, idet der foreligger forfættelige Forslag, hvorefter det offentlige vil komme til at gribe ind i Sygekassernes Virksomhed paa en Maade, som jeg ikke synes kan være heldig. Af

disse Grunde er det, at jeg paa enkelte Punkter har taget den Stilling til Forslagene, som jeg nærmere skal motivere ved at omtale de enkelte Vædringsforslag. Naar jeg har indskrænket mig til selv at stille et enkelt Vædringsforslag, er det ikke, fordi jeg ikke personlig kunde ønske flere Forædringer i det Forslag, der er kommet fra Folketinget, men af Hensyn til, at jeg ønskede, at Sagen maatte kunne gennemføres. Jeg ser nemlig saaledes paa Sagen, at den Sygekassebetat, der i Narevis har været ført i Rigsdagen, har bevirket en Forventning om et Tilstud til Sygekasserne, og Folk, som staa i Forbindelse med disse, hvorblandt jeg skal nævne Lægerne, have allerede under Forudsætning af, at der kom et Tilstud, søgt at faa deres Honorarer forhøje. Dette i Forbindelse med andre Ting — ikke alene Lægernes Stilling til Sygekasserne, men ogsaa andre Aarsager — har bevæget mig til at stille mig, som jeg har gjort. Stillingen er nemlig saaledes for Djæbligt, at mange og deriblandt store, vel funderede Sygekasser staa med betydelige Understud, og skal dette vedblive, saa vil de gaa deres Ruin i Møde. Derfor mener jeg, at det, der kan naas ved dette, vel ikke er et saa stort Fremskridt, som vi kunne ønske maatte naas, men dog altid en Nødhjælp, som Sygekasserne trænge haardt til; selv om de ikke kunne opnaa mere, end hvad Folketinget har tilbudt, er det en Hjælp, som de trænge til i højeste Grad. Saaledes ser jeg paa Sagen i Almindelighed, og det er den væsentligste Bevæggrund for mig, til at jeg har stillet mig, som jeg har gjort.

Jeg skal dernæst gaa over til kortelig at omtale de enkelte Vædringsforslag. Det første, jeg skal omtale, er Nr. 4 til Lovforslagets § 4. Denne § 4 gaar i Folketingets Affattelse ud paa, at Sygekasser, som skulle have Ret til Anerkendelse, skulle være knyttede til et bestemt Fag, eller omfatte en bestemt Kres af Personer eller have en stedlig Begrænsning. Nu har Udvalgsflertallet foreslaet at stryge Udtrykket om, at de skulle omfatte en bestemt Kres af Personer, og at definere, hvad der skal forstås ved et Fag, saaledes at derved skal forstås Handel, Industri eller Haandværk. Den Forædring, som derved fket, bevirker, at naar Lovten træder i Kraft, er det højt sandsynligt — jeg vil ikke sige, at det er givet; thi selve § 4 er noget ubestemt i sin Affattelse paa dette Punkt — at den Autoritet, der skal bestemme, hvilke Sygekasser der kunne faa Anerkendelse, og hvilke ikke, vil sige, at det kunne kun de Sygekasser, der slutte sig til